

ERDÉLYI GYÖRGY

Szilánk a könyvben

1956 – tizenhárom évesen

Amikor azon a reggelen felébredtem, és kinéztem az ablakon, sütött a Nap. Aztán, amikor iskolába indultam, éreztem, hogy kicsit hűvös van. Szokás szerint húztam az időt, így aztán kénytelen voltam végigrohanni az akkor Szamuelynek csúfolt Lónyay utcát, hogy épp a tanár előtt essek be az osztályba.

Hogy aztán ott benn mi történt, arra sajnos nem emlékezem, nyilván semmi fontos. Egyetlen dolog foglalkoztatott ezen a napon: a Corvin moziban negyed 4-kor vetítendő francia film, amelyre nagyon készülődtem, mert ilyesmit akkoriban nemigen adtak. Valami Dosztojevszkij-adaptáció volt, talán a *Fehér éjszakák*, csak az a biztos, hogy Jean Marais játszotta a főszerepet. A filmre egyébként ugyanúgy nem emlékszem, mint az iskolára, de ami mindezek után történt, arra annál inkább.

Kijöttem a moziból, és elcsodálkoztam. Igaz, ez akkoriban nem volt ritka nálam, folytonosan csodálkoztam. Tavasszal kórházba kerültem, nagyon beteg voltam; senki nem tudta, mi bajom, az orvosok sem. A második hét végén egy olyan szobába kerültem, ahonnan naponta letakart gyerekeket vittek el az elfüggönyözött ágyakból. Sejtettem, mi ez, de félni nem féltem. Reggelente, amikor az irtózatosszerűlétekre ébredtem, csodálkoztam, hogy élek. Aztán egy hét után az egész, ahogy jött, úgy tűnt el, szinte egyik órától a másikra. Akkor ezen csodálkoztam. Néhány nap múlva, amikor hazaengedtek, akkor azon csodálkoztam, hova tűnt a nagymama? Apám mondta el, hogy akkor halt meg, mialatt én kórházban voltam, már el is temették. Én meggyógyultam, ő miért nem? És mi az, hogy eltemették? Kik és hová? Nem értettem semmit, csodálkoztam.

Most meg azon csodálkoztam, mi van az utcán. Elnéztem volna a napot? Mit keres ez a rengeteg ember a Körúton, meg az Üllői úton? Sokan zászlókat visznek, de nincs május elseje. Meg kiabálnak, nem értem, mit. Mindegy, nekem haza kell menni, dolgozatot írunk kémiából, azt még át kell nézni.

Megyek a fák alatt hazafelé – mert akkor még voltak a Ferenc körúton fák! –, egyszerre rám szól valaki, felnézek, hát Medvei bácsi az, az ikrek apja. – Kisfiam,

gyere csak ide. – Aztán a sokasághoz fordul: – Emberek, ez a srác mondja az iskolában a verseket. Jó hangja van, olvassa ő a szöveget, nem kell tolnodni. – Egy papiros van rajzszöggel a fa törzsére tűzve. Hangosan olvasom, közben eszembe jut, hogy láttam én már valami hasonlót a Gracza György-könyvben, de hát az március 15-én történt, most meg október van, mi ez az egész? Befejezem, az emberek tapsolnak, mennék tovább, de hallom, hogy valaki azt kiáltja, menjünk a Petőfi-szoborhoz, mások kontráznak, az hülyeség, mire odaérnénk, vége lesz, menjünk inkább a Parlamenthez. Na, jó, én megyek haza, a Boráros tér felé, hát látom, a kettes megállóban annyian nyüzsögnek, mintha focimeccsre mennének. Mi ez... de a kémia... A nyavalya törje ki a kémiát, itt történik valami, megyek én is az emberekkel.

A Petőfi-szobornál még rengetegen voltak, de már tényleg vége volt a nemtudomminek, kiabáláson meg éneklésen kívül nem történt semmi. Az emberek megindultak a Parlament felé. Mentem én is. Lassan sötétedett, a tér zsúfolásig megtelt, itt is kiabálás, éneklés meg éljenzés, lassan unni kezdtem az egészet, fáztam is. Bosszankodtam, miért jöttem el ilyen messze, meg a kémia, és apám biztos dühös lesz. Indultam, de a Nádor utca elején megállt két teherautó, onnan azt kiabálták, hogy menjünk a Rádióhoz. Az nekem jó, gondoltam, onnan tíz perc alatt hazajutok. Felmásztam. Valamivel később, az Astoria után, a Múzeum körúton megálltunk. Lekaszálódunk, megindultunk, aztán mindenki befordult a Bródy Sándorba, fordultam én is. Egy idő után már látni lehetett a tömeget a Rádió előtt. Pár lépés volt még hátra a Puskin utcáig, de aznap nem értem oda. A Rádió előtt megszóltak a fegyverek. Egyes lövések, géppisztoly-sorozatok, meg valami más is: hasonlított a géppisztolyra, de mélyebb, fémesebb volt a hangja. Később tudtam meg, golyószóró volt. Az első sorozat hangjára szinte fejest ugrottam az aszfaltba. Ott, a sarkon volt egy nagy kerékvető kő, a mögé vetődtem, szinte egygyé váltam a téglafallal, meg sem mertem moccanni. Egyesek elkezdtek rohanni vissza a Múzeum körút felé, mások a Rádió irányába, és jó páran a földön maradtak, vagy mert nem mertek felállni, mint én, lapultak ők is, csak éppen kő nem védte őket, mások meg már nem tudtak fölállni. A lövöldözés folytatódott. Mint később kiderült, csak a Rádió védői lőttek, az embereknek akkor még nem voltak fegyvereik.

Egy idő múlva új teherautók jöhettek, a hátam mögül futó léptek zaját hallottam. Az elsők már túljutot-

tak rajtam, volt, aki lehajolt a sebesültekhez, mások továbbhaladtak. Akkor újra megszólaltak a fegyverek, az emberek ordítottak, az épek dühükben, a sebesültek fájalmukban. Egyszerre mellém zuhant egy középkorú férfi, még a kezét sem tette maga elé, a feje szörnyűt csattant az aszfalon. Dermedt voltam a rémülettől. Oldalra néztem, láttam, amint az aszfalt a becsapódó golyók nyomán szinte fröccsen. Észrevettem, hogy a félig a járdán, félig az úttesten fekvő szomszédom alatt nagy vértócsa terjeng; úgy feküdt, dermedten, később sem mozdult meg, soha többé.

Hogy mennyi időt töltöttem a kerékvető mögött, nem tudom. Óráim nem voltak, és az idő is mintha megállt volna. Fáztam, reszkettem, gyanítom, nemcsak a hidegtől. A vége az lett, hogy bevizeltem, aztán a meleg nedvesség kihűlt, attól kezdve még jobban fáztam. Felállni nem mertem, pedig akkor már jó ideje nem löttek, de rettegtem, hogy a szemköztiiek kifejezetten rám pályáznak. Később mentőautók jöttek, elkezdték összeszedni a sebesülteket. Még mindig nem mertem felállni, hason kúsztam egy autó mögé, annak takarásában tápázkodtam fel, és futás. Kálvin tér, Csarnok tér, még két perc, és otthon voltam. Ott kaptam apámtól két olyan csárdás pofont, hogy azt hittem, elszáll a fejem. Az öregem ugyanúgy cidrizett, mint én, de nem a hidegtől; ő megjárta a Don-kanyart, tudta, hogyan működnek az ilyen dolgok. Ráadásul a húgom bögött, mert anyánk nem tudott hazajönni, éjszakás volt, közlekedés semmi, és már nemcsak a Rádiónál löttek. Egyszóval teljes volt a cirkusz. Apám felöltözött, és elindult anyámért. Hogyan értek haza, nem tudom, az igazak álmat aludtam, és reggel, amikor felkóvályogtam, nagy örömömre nem kellett iskolába menni, ugrott a kémiadoga.

Napokig ki sem tettük a lábunkat. Az ablakból ki lehetett látni a Petőfi hídra, láttuk, hogy Budáról tankok jönnek át rajta, aztán ágyúzás hallatszott. Később a tankok eltűntek, aztán egyszer csak megjelentek előttünk a Közraktár utcában, és befordultak a Bakáts tér felé. Később tudtuk meg, hogy a Kilián laktanya felé igyekeztek, ott nagy csata volt, egész nap irgalmatlan ágyúzás, lövöldözés hallatszott, csak sötétedéskor támadt némi csendesség. Közben az ötödikről lejött a Szili család meg a társbérloik, a felső emeletet belövések érték, nálunk húzódtak meg. A negyedikről lejött Fehér Gyuri, elújságolta, hogy Dobál doktorék sokakkal együtt leköltöztek a pincébe. A húgom is kapott társaságot, az elsőről feljött Pollák

Erika, úgyhogy egész jó kis összejövettel vette kezdetét anélkül, hogy a leghalványabb fogalmuk sem volt arról, mi is történik. Esténként a gyerekek lementek a pincébe a szüleikhez, másnap délelőtt visszajöttek, játszottunk, beszélgettünk, múltattuk az időt. Éjszánként a nagymama régi szobájában aludtunk, magassági sorrendben, mert a szoba fala nem volt párhuzamos. Néha felébredtem, az ablakon át felnéztem az égre, amelyen nyomjelző lövedékek narancsos csikjait láttam – ezek voltak az első narancsok életben. Valami kevés kis készletünk még volt, anyánk abból etetett minket, a bekéretőzők is hoztak ezt-azt, de a kenyér elfogyott teljesen. Nem messze tőlünk, a Lónyayban volt egy kis pékség, többen gondolták, oda kellene menni, de a kapualjnál tovább nem jutottak. Végül ketten, a Marencsics Gabi apja meg egy ismeretlen úgy döntöttek, hogy megpróbálják. Kosarakkal, szatyrokkal kimentek a kapun, de hiába intettek a tankok felé, mindkettejüket azon melegében agyonlőtték. Napokig feküdtek a kapu előtt, csak 30-ika után vitték el őket. Ezzel a kenyérvizsgálat lekerült a napirendről.

28-án délelőtt a szűkös reggeli után kinn ültünk az előszobában – szerencsére a gyerekek még nem jöttek meg –, amikor az addig eseménytelenül telő idő váratlanul felgyorsult. A csendet hirtelen eget-földet rázó, iszonyatos dördülés, irgalmatlan, éles villanás tépte szét, amely úgy vágott a falhoz mindünket, hogy belekábultunk. Egy másodperc múlva már mindenki cikákkolt az áthatolhatatlan füsttől és portól, amelyen át tűz fénye derengett. Szétlőtték a lakást. Anyám ugrott, pokróccal mászott a törmelékre, és csapdosta a lángokat, amelyeknek bőven volt mit enniük, nagyanyám féltve őrzött könyvszekrényét találták telibe. A lövedék átütötte a szekrény mögött álló vasbeton pillért, a tűzfalat, meg a szomszéd házét is, így ismerkedtünk meg később Kovácsékkal. A robajtól kábán, félig süketen, szédelegve másztam anyám után, oltogattuk a tüzet, amely szorgosan emésztette a bútorok, a parkett meg a könyvszekrény szálkássá, pépessé vált anyagát. Apám ülve maradt székén, ő volt legközelebb a rommá vált szobához. Ránéztem, és csak akkor vettem észre, hogy merő vér a keze. Később a pincében Dobál doktor úr négy szilánkot távolított el a sebéből, csipesszel kotorászott bennük, hipermangánja szerencsére volt, érzéstelenítője viszont nem. Képelem, mit állhatott ki az öregem, bár lát-szólag keményen tartotta magát. Hogy mit élhetett át, azt csak jóval később kezdtem sejteni. '48-ban tiltot-

ták el minden addigi tevékenységétől, így zenekari tagságától a Rádiózenekarban, csak segéd munkás lehetett – Pesten kívül. Becsülettel végezte ezt a muzsikushoz kevésbé illő munkát, de közben őrizgette hegedűjét, hátha fordul az idő. Ennek a reménynek október 28-án a szó szoros értelmében lóttek. Egy-két év múlva el is kótyavetyélte a hangszert, ránézni sem szeretett már.

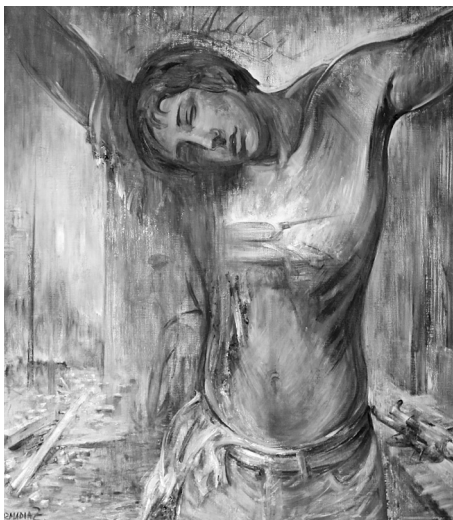
Nagy nehezen eloltottuk a tüzet, más egyebet nem tehettünk. Törmelék, törött bútorok darabjai, pernye, ruhafoszlányok, cserepek, üvegszilánkok borították a szobát, néha térdmagasságban. A tankok ugyanott álltak, mint addig, bizonytalan volt, nem támad-e

kedvük egy kis repetícióra. Este-felé, amikor már szedelőzködünk le a pincébe – minden ablak kitört, és az október vége abban az évben meglehetősen hideg volt –, indulóban az ablakhoz óvatoskodtam, és kilestem. Egy, a többinél jóval nagyobb tankot láttam, igen hosszú ágyúcsővel. Később tudtam meg, hogy a világbéke igazi hívéről, Joszif Sztálinról nevezték el. Ez a monstrum mindenfajta hatású lőszert képes volt kiokádni, ilyen vegyes ízelítővel kínáltak meg minket is. A pincében kiderült, hogy a lövés kiváltó oka a szomszédunkban lakó szklerotikus öreg hölgy ténykedése volt, aki nem tudva mire vélni a páncélosok sürgését-forgását, szobája ablakából egy nagy kendővel nyájasan integetni kezdett feléjük. A béke töretlen hívei ezt észrevették, az ágyú felénk fordult, és durr! Csakhogy rosszul céloztak, és a negédes hívogató helyett a szomszéd ablakot találták el, amely sajnos a miénk volt. Igaz, akkor sem úszhattuk volna meg, ha a lövés pontos, mindössze egy közfal választotta el szobáját a miénktől, így legalább a rosszul informált néni kapott még néhány ajándék évet az élettől.

29-én vagy 30-án, már nem emlékszem pontosan, szokatlan csendre ébredtünk. Jött valaki, és elmondta, hogy az utcákról eltűntek a tankok, sehol egy ruszki. Mivel minden ennivaló elfogyott, apám úgy döntött, kimegy a pékhez, hátha lesz kenyér. Többen csatlakoztak hozzá, így én is. A pék előtt irdatlan hosszú sor kígyózott, vártunk, vártunk, aztán meg-unva a tétlenséget, kihasználtam, hogy az öregem be-

szédbe elegyedett ismerősökkel, egy alkalmas pillanatban megléptem, hogy szétnézzek a környéken. Emlékezetes kis út volt.

A Boráros térnél értem ki a Körútra. Nem láttam egyetlen ép házat sem, mintha szőnyegbombázás érte volna a környéket. Rom rom hátán. Felborított villamoskocsik, kiégett teherautók, tankok. Láttam egy kisebb ágyút, amelynek úgy lógott a csőve, mint az elefánt ormánya. A Körút fái egytől egyig a földön, csakúgy, mint a felismerhetetlen, szénre égett, összezugorodott halottak, akiket mésszel szórtak le, és akik néha olyan kicsire sülték össze, hogy egy nagyobb szatyorba belefértek volna. Nem tudtam, hogy

'56-os mártír (olaj, vászon, 100 × 70 cm)

égő tankból kiugrált ruszki vagy lángszóróval összeégett magyarok tetemei voltak-e, torzói mindannak a borzalomnak, ami az elmúlt napokban itt lejátszódott. Az Üllői út sarkán álló laktanyát mintha egy óriási bárdal hasították volna ketté, nem is volt ott sarok sehol, ház sem, minden összeomlott. Később azt mondta valaki, hogy még az ostrom idején sem történt ekkora pusztítás, mint most. És a romok, a törmelék, a kiégett járművek és a szétszórt, fehérülő halottak között kanyargó ösvényeken emberek imbolyogtak fel s alá. Minden

annyira valószínűtlen volt, ugyanakkor rettentően valóságos. Csak később tudtam meg, hogy ezt szürrealizmusnak hívják.

Befordultam az Üllői útra. A Mária utca sarkán álló klinika nagyjából eltűnt, az Iparművészeti Múzeum viszont aránylag megúsza. A Kálvin téren újra kezdődtek a szörnyűségek. A Kecskeméti utca sarkán álló ház a földön, fenn, a tűzfalon, a harmadik emelet magasságában egy ép fürdőkád, mintha oda ragasztották volna. A Nemzeti Múzeum kormosan, kiégve. A szökőkút, amely manapság az Erzsébet téren álldogál, ép. Alsó medencéje viszont púpozva teli halottakkal. Közöttük egy iskolatársam. Feltépett utcakövek, villamossínek, romok és halottak között ögyelgő emberek itt is.

A Lónyayban megálltam az iskolánk előtt. Virágh bácsi, a pedellus kinn könyökölt az ablakában. Tőle tudtam meg, hogy egyik kedves tanárunkat, Ökrös Zoltánt, akit nagyon szerettünk – pedig orosz taní-

tott –, mindjárt az elején a ruszók lelőtték az iskola előtt, nem tudni, miért, pedig még beszélni is tudott velük. Sokat ért vele. A mentők vitték el, azóta nem tud róla semmit. Itt, az iskolán láttam először a bejárat melletti zászlótartóban a lyukas közepű magyar zászlót, amely tényleg lobogott, mert fújt a szél, így vettem észre a hiányzó közepét. Innen már hazafelé indultam, mert sejtettem, hogy ezt a kis kirándulást nem fogom simán megúszni. Szerencsémre, amikor a kapu elé értem, egy teherautó állt meg a ház előtt, amelyet aztán nemsokára emberek vettek körül, de mind között én voltam a legjobb helyzetben, aki elsőnek érkeztem. Az autóról élelmiszert osztogattak, amiből alaposan felpakoltam, volt ott fémdobozos dán vaj, kakaó, tejpor, tojáspor, cukor, kolbász, befőttes üvegekben zsír, csokoládé, és a jó ég tudja, még mi minden. Gyorsan lementem a pincébe szerzeményeimmel, riasztottam apámat, aki ugyancsak fölment. Így aztán ahelyett, hogy elnadrágotak volna, még meg is dicsérték, milyen ügyes voltam.

Még ugyanezen a napon felmentünk a lakásba, megpróbáltunk némi rendet csinálni a rettenetes összevisszaságban. Én a törmelék között kotorásztam könyvek után. Sajnos nem sok maradt a szép szekrényből, sem a benne valóból, csak a szélein álló könyvek közül maradt néhány példány, meg a ledölt téglák között találtam egyet-kettőt. Nagymama legendás könyvgyűjteménye, bécsi szalonjának kitüntetett ritkaságai, híres, dedikált példányai mind-mind füstté, pernyévé váltak, velük együtt semmisült meg két mappa is, tele értékes, század eleji grafikákkal. A kevés megmaradt könyv között volt egy Széchenyi összes, első kiadás a század elejéről, két kötet. Az elsőben, a *Hitel* sorai között, a kötet felső részében egy meglehetősen nagy, a gerinc felől behatoló szilánkot találtam, beágyazódva a nemzetmentő gondolatok közé, mint a legkézzelfoghatóbb ellenvéleményt a legnagyobb magyar reménykedésére nemzetünk sorsát illetően. A könyvet és a szilánkot a mai napig őrzöm, mint illúzió és valóság ritka emlékművét.

Elérkezett halottak napja. Mivel a temetőbe nem lehetett eljutni, ebben az évben a körülöttünk meghalt emberek előtt tisztelegtünk, és ehhez nem kellett túl messzire menni. A Bakáts téri templom körül minden talpalatnyi föld sárrá lett, rögtönzött keresztetek vagy csak egyetlen szál lécz jelezte beleékelte céduával, kit takar a fagyos rög. Gyertyák, mécsesek lobogtak a templom körül, az emberek a járdán álltak, kabátjaikat csak itt-ott világította meg egy halvány

fényfolt. Nagy csend övezte ezt a különös szertartást, amelynek komor ünnepélyessége és szívszorító aktualitása máig felejthetetlené tette ezt a kora téli estét.

Vasárnap kezdődött minden előről. Nagy Imre azóta híressé vált segélykérését hallgattuk a rádióból, aztán azt sem, akadozni kezdett az áramellátás. Ehelyett az utcáról behallatszó tankrobogás dübörgésében és az egyre sűrűbb, hangosabb lövöldözésben gyönyörködhattunk, természetesen odalenn a pincében. Ekkor már senkinek nem fordult meg a fejében, hogy odafenn várja ki hősi felszabadítóink ki tudja, hányadik megszegett megállapodásának nyilvánvaló végkifejletét. Senki nem tudott semmit, a rádió csak zenét sugárzott, először Beethovent, később ócska tánczenét meg magyar nótát. Aztán néhány napi csatazaj után újra csönd lett. Amikor ez a csönd tartósan bizonyult, a bátrabbak kikukucskáltak ajtón-ablakon. Tankok sehol. Kiszállingóztunk az utcára, köztük én is, pedig apám megint kilátásba helyezte... De hát ki nem kockáztat ilyenkor? Még döbbenetesebb látvány fogadott. A templom tornya lenn hevert az utcán azoknak a fiataloknak a holttestével együtt, akik a toronyból gépágyúval próbálták védeni a teret. Így hát a templomkert húsz-harminc új sírral lett gazdagabb. Amint nézelődünk, közelgő tankok zaját hallottuk, ezért inaszakadtamig rohantam hazafelé, velem a többiek. Ez a fajta bámészkodás-futkosás a következő napokban néhányszor megisméltődött.

Ami ezek után történt, az már csak lazán kapcsolódik a fentiekhez. Jó volt, hogy nem kellett iskolába menni. Rossz volt, hogy sokszor voltam éhes. Jó volt, hogy megtaláltam egy-két elveszettnek hitt kincsem. Rossz volt, hogy a nagyját viszont nem találtam meg soha többé. Jó volt, hogy vége lett a lövöldözésnek, gyilkolásnak. Rossz volt, hogy az lett a vége, ami lett. Jó volt, hogy amikor tél vége felé elkezdődött az iskola, találkoztam a fiúk nagy részével. Rossz volt, hogy néhány jó barátal soha többé nem találkozhattam, mert vagy meghaltak, vagy elmentek világgá. Jó volt, hogy elvittek nagynénémhez, akit szerettem, ott töltöttem az egész telet, mert a mi lakásunk lakhatatlanná vált. Rossz volt, hogy a végén kiderült: lakható, igaz, egész télen át nem volt fűtés, de rossz volt, mert engem azért vittek a nagynénémhez, mert attól féltek, hogy elhagyom az országot. Ennyire nem ismeretek. Nem is sejtették, hogy akkor sem mentem volna el, ha ők maguk, a szüleim akartak volna elmenni. De nem akartak. Náluk jobban csak én nem akartam.

De nem kérdeztek. Jó volt, hogy kezdetben nem sejtettünk az egészből semmit, úgy hittük, az egész nem más, mint egy jó balhé. Rossz volt, hogy a Bródy Sándor utcában mellém zuhant az a halott, aztán még egy csomó halott, aztán mellénk zuhant egy félholt ország, és akkor már sejtettük, hogy ez egy nagyon rossz balhé. Jó volt, hogy később már nemcsak sejtettük, de tudtuk is, meg még sok más egyebet. Rossz volt, hogy nagyon sokáig nem tehattünk ellene semmit sem.

Nagyjából ennyi, amire '56 októberi, novemberi napjaiból emlékszem. Mindent elmondani persze lehetetlen, meg azt hiszem, a fele sem jutna eszembe. Ezért csak néhány diribdarab: soha nem mondtam ki azt a szót, hogy ellenforradalom. A legszűkebb baráti társaságban október 23-án sokáig valamelyik „táborhelyünkön”, de előfordult, hogy egyikünk-másikunk lakásában kis tüzet raktunk, körülültük, és nem beszéltünk, csend volt. Jóval később, már a változás körüli időben elkezdtem anyagot gyűjteni. Nem mondhatom, hogy egyszerű volt. Az első „szabad” október 23-án az első nyilvános színházi bemutató az én darabom volt, amelyet éppen 23-án a régi nagy

Sportcsarnokban közel húszezer ember nézett meg. A premieren Krassó Gyuri, az '56-os szövetség akkori vezetője alapos meglepődésének adott hangot: nem értette, honnan sikerült ennyi anyagot előteremteni. Amikor először jártam a 301-es parcellánál, igazán akkor szembesültem a ténnyel, hogy a magát munkásnak, parasztnak tituláló csürhe kevés kivétellel csak munkást és parasztot gyilkolt meg a szocialista törvényességre való hivatkozással. Részt vettem 2000-ben egy bemutató tanításon, ahol fiatal tanár tartott órát. A törekvő palánta egy helyütt ellenforradalmat talált mondani, meghökkent tanítványai javították ki, amelyre vállvonogatás volt a válasz. Minden, amit erről a néhány napos szabadságharcról gondolok, tudok, vagy csak sejtetek, végül is a Horváth Tamás regényéből színpadra állított darabomban sűrűsödött össze. Életem egyik legfontosabb kritikáját kaptam a darabbal kapcsolatban a lengyel kultúrattasétól, akit barátaim hoztak el egyik előadásomra, melynek végén feltette költői kérdését: – Miért nem a Nemzeti Színházban játsszátok ezt? Hiszen ezt a teljes nemzetnek látnia kellene...

Összenéztünk. És...

1956 (olaj, farost, 33 × 50 cm)